

Отворете прозорцитѣ! Днесъ пропустнахте да си изтупате дрехитѣ на двора

— Азъ изтупахъ моитѣ у дома!

— И азъ!

— Това трѣбваше да сторятъ всички! Внимавайте, ще почнемъ работа!

Тъкмо се бѣха смѣлчали, Лазо подскочи отъ последния чинъ и изкрещѣ:

— Мишка! Мишка!

Децата запищѣха, наскочаха по чиноветѣ.

— Ей я, бѣгайте!

— Кжде е? Нищо не видѣхъ!

— Стори ми се, подъ оная дъска се пѣхна!

Всички скачаха, размѣстяха чиноветѣ, надничаха подъ масата. Само Лазо стоеше на страна, усмихваше се леко. Очитѣ на учителката срещнаха насмѣшливия му погледъ.

— Лазо, ти наистина ли видѣ мишка?

— Видѣхъ! Ей такава голѣма бѣше!

И пакъ въ очитѣ на момчето блесна лукаво пламъче.

Лицето на учителката се помрачи. Тя не запита нищо повече. Само застана задъ масата и отправи погледъ нѣкжде презъ прозореца. Гласътъ ѝ бавно се понесе надъ притихналия класъ:

— Разказаха ми за едно момче, което запалило бащината си кѣща.

— Запалило?

— Много добра била неговата майка: работна, пѣргава като всѣка майка. А какъ обичала тя своето момче! Залѣка отъ устата си отдѣляла за него. Затова и толкова по-мѣчно ѝ било, като виждала, че това момче върши всичко, което може да я огорчи. Веднажъ майката се разболѣла. Лежала тя, и нѣмало кой водица да ѝ подаде, защото нейниятъ синъ рѣдко се задържалъ вкѣщи. Една сутринъ майката замолила момчето си да запали огъня и да почака, докато се стопли